

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň Mgr. Heleny Nutilové a JUDr. Marie Trnkové v právní věci

žalobce: **LESOTRANS s. r. o.**
Sídlem Křenova 438/7, 162 00 Praha 6
zast. Censitio s. r. o., sídlem Ratajova 1113/8, 148 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 9. 4. 2018 č. j. 15117/18/5300-22442-711492

takto:

Žaloba se zamítá

Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou dne 11. 5. 2018 krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2018 č. j. 15117/18/5300-22442-

711492, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, jímž byla zamítnuta námitka žalobce v záležitosti přiznání úroků tak, že námitce bylo částečně vyhověno a úrok přiznán v částce 112.289 Kč.

2. Žalobou je napadáno rozhodnutí žalovaného v rozsahu přiznání úroku za dobu zadržování nadměrného odpočtu od 1. 1. 2015. Úroková míra byla stanovena ve výši 1,05 % rozdílně od předchozího období od 3. 4. 2014 do 31. 12. 2014. Děje se tak pro nesouhlas žalobce s ustanovením § 254a) daňového řádu, které není souladné s evropským právem. Zákon o dani z přidané hodnoty je zapotřebí vykládat ve smyslu směrnice Rady č. 2006/112/ES a je zapotřebí přihlédnout k judikatuře Soudního dvora Evropské unie. Z rozhodnutí tohoto soudu vyjmenovaných v žalobě plyne, že nemůže-li osoba povinná k dani dočasně disponovat finančními prostředky ve výši nadměrného odpočtu daně, je postižena znevýhodněním, které má být kompenzováno zaplacením úroků. Pravidla pro placení úroků nesmí být méně příznivá než pravidla platná pro nedodržení vnitrostátního práva. V případě potřeby pak vnitrostátní soudy jsou povinny vnitrostátní právní předpis neaplikovat. To se vztahuje na výši úroků ve zjevně nízké úrovni, protože by to znamenalo rozpor se zásadou efektivit. Pravidla pro přeplatky včetně úroků musí být v souladu se zásadami rovnosti a efektivit. Protože tu unijní právní úprava vztahující se na vrácení úroku není, je taková úprava na vnitrostátním právním řádu členského státu.
3. Žalobce dovozuje, že úroková míra v rozsahu 1,05 % je v rozporu se zásadou efektivit, z důvodové zprávy k ustanovení § 254a) daňového řádu se dovozuje, že úmyslem zákonodárce nebylo poskytnout osobám povinným k dani finanční kompenzaci, ale zamezit průtahům v řízení. To je však v rozporu s evropským právem. Podle ustanovení § 252 zákona jde o cenu finančních prostředků v čase. Pro rozdíl však není žádný ekonomický důvod. Současně se odkazuje na § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. Dále se žalobce dovolává stanovisek o úroku ze sazby státních dluhopisů. Soudní dvůr Evropské unie v té věci vyšel z článku 183 Směrnice. Poukazuje se na úrokové sazby státních dluhopisů a uzavírá se, že úrok ve výši 1 % odporuje zásadě daňové neutrality, efektivnosti a rovnosti společného systému daně. Za přijatelnou je považována Litevská úprava. Na žalované bylo při interpretaci vnitrostátního práva postupovat v souladu s právem evropským. Je-li tu vnitrostátní předpis odporující předpisu unijnímu, má zůstat nepoužit.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že na sporu je otázka, zda na úrok z nadměrného odpočtu, který vznikl před přijetím § 254a) daňového řádu aplikovat tento předpis, nebo postupovat podle právní úpravy do přijetí uvedeného předpisu, tedy podle § 155 odst. 5 daňového řádu.
5. Za období od 3. 4. 2014 do 31. 12. 2014 žalovaný přiznal žalobci úrok podle rozsudku lex Kordárna, protože do té doby neexistovala přílehavější právní úprava. Za zbylé období bylo pak postupováno podle § 254a) daňového řádu. Jde o speciální právní úpravu ve vztahu k lex Kordárna. Odkazuje se na článek VI, bod 6 novelizačního zákona č. 267/2014

Sb., podle kterého ustanovení § 254a) zákona na souzenou plně dopadá. Žalovaný se zřetelem k zásadě legality byl povinen tento předpis respektovat. Sleduje se kompenzace daňového subjektu a motivace správce daně postupovat bez průtahů. Případná přetržka by s těmito požadavky kolidovala. Žalobci úrok náleží a z judikatury Soudního dvora Evropské unie plyne, že při neexistenci právní úpravy přísluší úprava vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu. Tato úprava byla s účinností od 1. 1. 2015 přijata formou ustanovení § 254a) daňového řádu. Výše úrokové sazby byla tudíž stanovena tuzemským zákonodárcem. Evropské právo ve smyslu efektivy uvádí pouze rozpor spočívající v úrokové sazbě excesivního charakteru. O přímou aplikovatelnost evropského předpisu tu nejde. Z ustanovení článku 183 Směrnice je třeba dovodit, že právní úprava je ponechána členským státům a na finančních orgánech není hodnotit její eurokonformitu. Dané ustanovení je jednoznačné, nepřipouští možnost různých výkladů, a proto nepřichází v úvahu využít nepřímý výkladový účinek směrnice. Konkrétní předpis nelze srovnávat s úrokem z prodlení či s úrokem z vratitelného přeplatku, protože se jedná o odlišné kategorie, o čemž svědčí též systematické zařazení § 254a). Poukazuje se na účel úroku z prodlení podle § 252 a z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 zákona, kdy úrok z prodlení slouží k tomu, aby daňové povinnosti byly hrazeny včas. Úrok z neoprávněného jednání správce daně sleduje náhradu škody způsobenou daňovým subjektům v zájmu obnovení původního nezávadného stavu. Úrokem z daňového odpočtu zákonodárce sleduje předcházet zbytečným průtahům v rámci postupu k odstranění pochybností při prověřování správnosti uplatněného daňového odpočtu. Výše úroku musí být nastavena tak, aby nevytvářela nežádoucí motivaci pro daňové subjekty k tomu, aby z její strany docházelo k záměrnému protahování postupu k odstranění pochybností s cílem dosáhnout majetkového prospěchu v podobě zúročení peněz. Sledovaným cílem úroku je standardní zhodnocení peněz uložených v bance a motivace správců daně k promptnímu prověřování daňových odpočtů. Nelze předpokládat, že by podnikatelské subjekty držely peněžní prostředky na bankovním účtu pro nezbytnou míru pro hrazení svých závazků, ale je tu předpoklad investování volných prostředků do podnikání. Možnost krátkodobého termínovaného vkladu vyloučit nelze, proto se ověřuje stav s tržní realitou, což odpovídá úrokové sazbě 1,05 %. To je tatáž hodnota výše úroku v projednávané věci. Hodnota úrokové sazby z daňového odpočtu je proto plně ospravedlnitelná a sleduje zhodnocení volných peněžních prostředků, kterého by se jim dostalo na investičním trhu. Úrok z daňového odpočtu neplní paušalizovanou náhradu škody. Kompenzace daňových subjektů ve smyslu evropské judikatury je adekvátní a je třeba uplatnit ji v uvedeném režimu.

6. Cílem zákonodárce přijetím § 254a) daňového řádu bylo též zadržovaný daňový odpočet zhodnotit v intencích srovnatelných s trhem.
7. Zásada rovnosti se uplatňuje v institutech, které jsou si podobné, až totožné svým účelem. Soukromoprávní úrok je pak jinou kategorií.

8. V souzené věci nejsou splněny podmínky pro přímou aplikaci Směrnice a konkrétní předpis je jednoznačný a nepřipouští více možných výkladů.
9. Žalobce v replice setrval na svém právním názoru a poukázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 170/2017 Sb., jímž byl novelizován § 254a) daňového řádu, kdy výše úroku byla stanovena v rozsahu dvou procentních bodů. Z důvodové zprávy k tomuto předpisu je zřejmé, že bylo reagováno na vývoj judikatury Soudního dvora Evropské unie a výše úroku byla navržena tak, aby zhruba odpovídala standardnímu tržnímu zhodnocení peněz uložených u banky.
10. Ze spisů finančních orgánů vyplynuly následující podstatné skutečnosti.
11. Finanční úřad pro hlavní město Prahu v rámci vyměřovacího řízení pojal pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů o nadměrné odpočtu uplatněném žalobcem. Výzva k odstranění pochybností byla vydána uvedeným finančním úřadem dne 13. 2. 2014, výsledek o tomto šetření ve formě úředního záznamu byl vyhotoven 26. 8. 2014 a dne 8. 12. 2014 byla zahájena daňová kontrola. Odvolacím finančním ředitelstvím byla věc delegována Finančnímu úřadu pro Jihočeský kraj. Stalo se tak 6. 11. 2015. Daňová kontrola byla uzavřena zprávou ze dne 11. 4. 2016, ze které vyplývá, že pochybnosti uvedené v původní výzvě byly odstraněny a kontrolou nebylo zjištěné porušení zákona o dani z přidané hodnoty. Podle závěrů daňové kontroly byla dne 10. 5. 2016 vyměřena daň z přidané hodnoty souladně s žalobcem podaným daňovým přiznáním.
12. Dne 18. 5. 2016 byl žalobce vyrozuměn o převedení přeplatku. Proti tomuto vyrozumění žalobce uplatnil námitky, kterými požadoval úhradu úroku odpovídající výši nadměrného odpočtu a délce jeho zadržování. Učinil tak s argumentací odpovídající žalobním bodům.
13. Finanční úřad pro Jihočeský kraj námitku projednal svým rozhodnutím ze dne 1. 8. 2016, kdy námitku zamítl. Učinil tak se zřetelem k tomu, že na danou věc nelze ustanovení § 254a) daňového řádu aplikovat, protože postup k odstranění pochybností přede dnem účinnosti zákona č. 267/2014 Sb. začal běžet a i skončil, ještě v roce 2014 a netrval déle než 5 měsíců.
14. O odvolání odpovídajícím v podstatě žalobním bodům rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kdy zamítavé rozhodnutí správce daně bylo změněno a námitce žalobce částečně vyhověno. Žalovaný vyšel ze zjištění, že nadměrný odpočet za konkrétní zdaňovací období byl prověřován dobu delší tří měsíců od skončení zdaňovacího období, přičemž nárokový daňový odpočet byl následně uznán. Tím byly splněny podmínky vymezené v rozsudku Kordárna pro vznik úroku. Úrok ze zadrženého rozpočtu byl proto přiznán. S účinností od 1. 1. 2015 byl do daňového řádu začleněn nový institut, úrok z odpočtu podle § 254a) daňového řádu. Výše úroku byla upravena tak, že odpovídala výši

reposazby stanovené Českou národní bankou zvýšené o jeden procentní bod. Takto byl daný předpis účinný do 30. 6. 2017. Do 31. 12. 2014 byl úrok přiznán podle § 155 odst. 5 daňového řádu, následně pak podle § 254a) téhož předpisu. Za rok 2014 byl úrok přiznán dle rozsudku Kordárna, to je podle § 155 odst. 5 daňového řádu, následně bylo postupováno podle nově přijatého ustanovení § 254a) zákona.

15. Žalovaný vypořádal odvolací námitky, kdy uvedl, že přiměřenost zákonodárcem stanovené úrokové míry lze posuzovat pouze ve vztahu k obecné úrokové míře, kterou by mohly být peněžní prostředky zhodnoceny. Úroková míra byla nastavena tak, aby odpovídala standardnímu tržnímu zhodnocení peněz uložených u banky či jiné platební instituce za běžných platebních podmínek. Proto nelze za přiměřenou považovat úrokovou míru stanovenou pro čerpání úvěrů. Proto ustanovení § 254a) daňového řádu není v rozporu se zásadou efektivity a v rozporu s unijním právem. Proto nebyl důvod nepostupovat podle vnitrostátního práva. Rozpor s unijním právem nelze dovodit ani z důvodové zprávy ke konkrétnímu předpisu. Uvádí-li se v důvodové zprávě, že se sleduje zabránit průtahům při prověřování nadměrných odpočtů, nevylučuje, aby úrok plnil funkci kompenzační tak, aby byla neutralita daně zachována. Obě tyto funkce úroku z prodlení existují vedle sebe, což vyplývá ze stanoviska generálního advokáta, jak se jej žalobce dovolává. Rozsudek ve věci Nidera B.V. odráží ztrátu, která osobě povinné k dani mohla vzniknout, nikoliv ztrátu, která jí vznikla skutečně. Z rozsudku v této věci plyne, že správce daně není oprávněn snížit úrok na základě vnitrostátního práva z důvodů nezávislých na vůli osoby povinné k dani. Moderace výše úroků podle vlastního uvážení finančního orgánu směrem nahoru není možná. K argumentaci ustanovením § 252 zákona se uvádí, že tento úrok z prodlení je peněžitou sankcí, kdežto v případě zadržování nadměrného odpočtu za účelem jeho prověření se jedná o zadržování finančních prostředků zákonem dovolené, a proto přichází v úvahu aplikace § 254a) zákona. Pro rozdílnou povahu a smysl úroku z prodlení nelze postupovat podle § 2 vl. nař. č. 351/2013 Sb. Uzavírá se, že nebyl důvod odchytil se od textu zákona.
16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Předmětem řízení bylo učiněno rozhodnutí o přiznání úroku ze zadržovaného daňového odpočtu. Tímto rozhodnutím byl za rok 2014 žalobci přiznán úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu ve výši 14 % a reposazbou. V období od 1. 1. 2015 bylo pak postupováno podle § 254a) zákona a úrok přiznán ve výši jednoho procentního bodu spolu s reposazbou. Napadenému rozhodnutí je vytýkána právě aplikace § 254a) zákona o výši úroku za období po 1. 1. 2015.
18. Žalovaný v projednávané věci postupoval podle § 254a) daňového řádu, které bylo do tohoto předpisu vloženo novelizací provedenou zák. č. 267/2014 Sb. Tento předpis předpokládá přiznat daňovému subjektu, jemuž je zadržován daňový odpočet, úrok ve výši

1 % s příslušnou reposazbou. Mezi účastníky je na sporu, zda takto stanovený úrok není nepřiměřeně nízký.

19. Uvedený právní předpis představuje speciální úpravu úroku dopadající výlučně na úrok z daňového odpočtu. Právě o takový úrok se v souzené věci jedná a je-li povinností finančních orgánů ve smyslu základních zásad upravených v § 5 daňového řádu řídit se při správě daní mimo jiné zákony, pak při dané úpravě provedené právě zákonem bylo povinností žalovaného při rozhodování o úroku tuto úpravu respektovat. Právě to se v souzené věci stalo.
20. Napadené rozhodnutí není v rozporu s evropským právem, ani žalobcem odkazovanou judikaturou Soudního dvora Evropské unie. V souzené věci bylo vycházeno právě z názoru soudního dvora Evropské unie o tom, že daňovému subjektu přísluší úrok z nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty, jestliže svými finančními prostředky nemohl disponovat. Proto byl žalobci úrok přiznán, stalo se tak podle vnitrostátní úpravy, kdy tu žádná unijní úprava není. Na České republice proto bylo, aby podmínky i sazbu úroků upravila, což se stalo právě přijetím ustanovení § 254a) daňového řádu. Směrnice rady č. 2006/112/ES úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu neupravuje, ten je naopak upraven vnitrostátním právním předpisem a při neexistenci unijní úpravy vyvstala proto situace, zda ustanovení § 254a) daňového řádu by bylo s unijním právem v rozporu. Při úvaze, je-li tato právní úprava v souladu se zásadami rovnosti a efektivity je zapotřebí vycházet z toho, co je úpravou výše úroků sledováno. Tím je vedle předcházení procesním průtahům kompenzace za zadržované finanční prostředky uhrazené na dani, jak je patrné ze strany 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Žalovaný vycházel i z úsudku o tom, odpovídá-li daný předpis zásadě efektivity z důvodové zprávy k prve uvedenému novelizačnímu předpisu a bylo poukázáno na to, že výše úrokové míry byla nastavena tak, aby odpovídala zhodnocení peněz na vkladových účtech bank, nikoli podle výše úroků stanovenou pro čerpání úvěrů. Byla-li vnitrostátním právním předpisem takto nastavena úroková míra za zadržování nadměrného odpočtu, pak soud nesdílí žalobcův názor o tom, že takový postup odporuje zásadě efektivity. Přiznáním úroku podle vnitrostátního předpisu přijatého ve formě zákona nemohlo dojít ani k porušení zásady daňové neutrality daně z přidané hodnoty.
21. Dovolává-li se žalobce na straně 6 žaloby důvodové zprávy k pozměňovacímu návrhu poslance Jana Volného, pak z důvodové zprávy nelze dovodit, že účelem přijetí konkrétního předpisu bylo zamezit průtahům z řízení. Vedle předcházení průtahům v řízení se totiž v důvodové zprávě rovněž uvádí, že výše úroků je zapotřebí nastavit tak, aby daňové subjekty nemotivovala k tomu, protahovat záměrně postup při odstranění pochybností v zájmu výhodného zúročení peněz. Jinými slovy řečeno, výše úroků byla stanovena tak, aby se předcházelo průtahům v řízení a současně byla předpokládána kompenzace za zadržování nadměrného odpočtu, avšak v limitované výši v zájmu předcházení průtahům ze strany daňových subjektů. I z těchto důvodů považuje soud za

správný právní názor vyjádřený žalovaným, že výše úroku odpovídá vkladovým bankovním produktům a nikoli produktům úvěrovým. Nejde proto pouze o stimulaci chování správců daně, ale též daňových subjektů.

22. K argumentaci ustanovením § 252 daňového řádu soud uvádí, že tento předpis míří na úrok z prodlení daňového subjektu s placením daní. Je-li v daňovém řádu obsažen speciální právní předpis v ustanovení § 254a) o výši úroků za zadržování nadměrného daňového odpočtu, tak je povinností finančních orgánů se touto zákonnou úpravou řídit. Nemůže se při aplikaci rozsahu úroků od daného pravidla odchýlit a přiznat úrok podle předpisu jiného. Ustanovení § 252 daňového řádu má sankční povahu a může proto dosahovat takový úrok vyšší výše, než je tomu u úroku sledujícího kompenzaci daňového subjektu za zadržování nadměrného odpočtu.
23. Argumentace ustanovením § 2 vl. nař. č. 351/2013 Sb. je zcela nepřipadná, protože tato právní úprava se vztahuje na soukromoprávní vztahy, kdežto úprava konkrétního úroku je součástí práva veřejného.
24. Soud nenahlíží výši úroku v rozsahu jednoho procenta za odporující zásadě daňové neutrality, dovolává-li se žalobce věci C-384/19 Nidera B. V. Ustanovení článku 183 Směrnice předpokládá vedle převedení nadměrného odpočtu do následujícího období, vrácení daně v souladu s podmínkami, které členský stát stanovil. Právě to se stalo přijetím ustanovení § 254a) daňového řádu. Z žalobcem citovaného článku 183 Směrnice je pak patrné, že nejsou kladeny žádné požadavky na stanovení podmínek pro vrácení zadržovaného odpočtu.
25. Nezbyvá než zopakovat, že se zřetelem k účelu ustanovení § 254a) zákona, tak jak byl uveden v předchozí pasáži rozsudku, nelze rozsah procentní míry úroku za vrácení zadržovaného nadměrného odpočtu nahlížet jako rozporný se zásadou daňové neutrality, efektivnosti a rovnocennosti společného systému daně z přidané hodnoty.
26. Ve vztahu k názoru žalobce o tom, jaká by byla přijatelná úprava výše úroku, je zapotřebí připomenout, že je tu vnitrostátní právní předpis, kterým se musí žalovaný při svém rozhodování řídit. Výši úroku za vrácení zadržovaného nadměrného odpočtu unijní právo neupravuje, proto tu nemůže mezi vnitrostátním a komunitárním právem vzniknout žádný rozpor a nepřichází proto v úvahu aplikace unijního předpisu, tím spíše za situace, kdy tu žádný předpis o rozsahu úrokové míry za vrácení zadržovaného nadměrného odpočtu není. Nenastala proto ani situace předpokládaná nálezem Ústavního soudu ze dne 21. 2. 2006 ve věci vedené pod sp. zn. Pl ÚS 19/04. Napadené rozhodnutí se nepřičí ani rozsudku Nejvyššího správního soudu částečně žalobcem citovaném na straně 8 žaloby.
27. Nadepsaný soud shledal, že ustanovení § 254a) daňového řádu není nikterak v rozporu se Směrnicí a daný předpis nikterak unijnímu právu o dani z přidané hodnoty neodporuje.

Nebyl proto shledán důvod pro nepoužití ustanovení § 254a) zákona na projednávanou věc.

28. Poukazuje-li se v replice k vyjádření žalobce na novelizaci uskutečněnou zák. č. 170/2017 Sb., kterou byla výše úroku podle § 254a) zvýšena z jednoho procentního bodu na body dva, pak je zapotřebí zdůraznit, že se stále jedná o zhodnocení finančních prostředků podle vkladových produktů u banky, nikoli o zhodnocení podle produktů úvěrových. Od doby přijetí ustanovení § 254a) zákona došlo k vývoji ve výši úrokové míry a i na tuto skutečnost bylo novelizací přijatou zák. č. 170/2017 Sb. reagováno. Jestliže tu byla i před uvedenou novelizací vnitrostátní právní úprava, podle které byl úrok stanoven se zřetelem k výši úročení vkladových produktů, pak ani novelizace žalobcem uvedená v replice neznámá, že přiznání úroku podle vnitrostátního předpisu účinného od 1. 1. 2015 odporuje unijnímu právu.
29. Soud proto uzavřel, že pro důvody uvedené v žalobě není napadené rozhodné vadné.
30. Vzhledem k těmto důvodům krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho obvyklé administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 19. září 2018

JUDr. Věra Balejová v.r.
předsedkyně senátu